

ALEKSANDER OSTROWSKI

PAMIĘTNIK SZUBRAWCA,
WŁASNĄ RĘKĄ NAPISANY

**PAŃSTWOWY TEATR im. AL. FREDRY
w GNIEŹNIE**

WIELKOPOLSKA SCENA OBJAZDOWA

Sezon XXII
1966/67

premiera szósta
(w sezonie)
sto sześćdziesiąta szósta
(od otwarcia)

ALEKSANDER OSTROWSKI
PAMIĘTNIK SZUBRAWCA,
WŁASNĄ RĘKĄ NAPISANY

tłum. Jerzy Jędrzejewicz

ZE ZBIORÓW
Działu Dokumentacji ZG ZASP

Premiera
dnia 17 czerwca 1967 r.

Dyrektor i Kierownik Artystyczny
PRZEMYSŁAW ZIELIŃSKI

Z-ca Dyrektora
JAN RÓŻEWICZ

Kierownik Literacki
FELIKS FORNALCZYK

ALEKSANDER OSTROWSKI

O TEATRZE ALEKSANDRA OSTROWSKIEGO

1.

Aleksander Nikołajewicz Ostrowski urodził się 31 marca (12 kwietnia, według nowego stylu) 1823 r. w Moskwie w rodzinie urzędnika sądowego, wywodzącego się ze stanu duchownego. Dzieciństwo spędził przyszły dramaturg w mieszczańskiej dzielnicy Moskwy — Zamoskworiecze. I można rzec, iż obserwacje poczynione przez niego w tym środowisku dały mu więcej jako pisarzowi, niż szkoła; moskiewskie gimnazjum gubernialne ukończył wprawdzie Ostrowski z wyróżnieniem, ale już studiów prawniczych na uniwersytecie moskiewskim (rozpoczął je w 1840 roku) nie skończył — ojciec dramaturga zapragnął bowiem widzieć jak najprędzej swego syna na urzędzie prawniczym.

Ostrowski pełnił służbę najpierw w moskiewskim sądzie opiekuńczym, a po dwóch latach w moskiewskim sądzie handlowym. I ten rozdział życia dramaturga był drugim zasadniczym okresem, który pozwolił mu poznać bezpośrednio i bez osłonek całą galerię typów świata kupieckiego Zamoskworiecza oraz ich skomplikowane żywoty (bynajmniej nie świętobliwe), które posłużyły jako materiał do sztuk teatralnych. Ale pierwszymi próbami literackimi Aleksandra Ostrowskiego nie były jeszcze sztuki teatralne, lecz wiersze i opowiadania. Fragment swojej pierwszej komedii „Niewypłacalny dłużnik” wydrukował mając 24 lata, w roku 1847. Popularność przyniosła mu jednak dopiero w dwa lata później komedia „Do wójta nie pójdziemy”. I odtąd Aleksander Ostrowski poświęcił się całkowicie literaturze.

Oznaczało to bliższe powiązanie się ze środowiskiem literackim i czasopiśmienniczym Moskwy; Ostrowski rozpoczął np. współpracę z miesięcznikiem słowianofilskim „Moskwitianin”, wychodził on w latach 1841—1856 pod redakcją Michaiła Pogodina, znanego w owym czasie propagatora idei panslawizmu i oficjalnej formuły rządowej: „prawosławie, samodzielnictwo i ludowość”, którą zwalczali z kolei okcydentaliści, m.i. słynny krytyk Wissarion Bielinski. Pod wpływem idei słowianofilskich powstały takie komedie Aleksandra Ostrowskiego, jak: „Do cudzych sań nie siadaj” (1853), „Bieda nie hańbi” (1854), „Nie tak żyj, jak by się chciało” (1855)...

Nowy okres twórczości autora „Pamiętnika szubrawca” zapoczątkowała sztuka „Na kimś się męło, na mnie skrupi” (1856). Ostrowski zmienił teraz krąg swoich przyjaciół literackich i zbliżył się do radykalnego czasopisma „Sowremennik”, redagowanego m.i. przez krytyka i publicystę Nikołaja Czernyszewskiego, co spowodowało zaostrenie krytycznego spojrzenia dramaturga na zagadnienia etyczne, społeczne i ustrojowe Rosji. Te zmienione zapatrywania Ostrowskiego wyrażały: „Intratna posada” (1856), „Wychowanica” (1858) oraz „Burza” (1859), uważana za najwybitniejsze dzieło sceniczne Aleksandra Ostrowskiego.

W następnych latach autor „Pamiętnika szubrawca” poświęcił się pisaniu sztuk historycznych, dopiero w końcu lat sześćdziesiątych powrócił znowu do problematyki współczesnej; teraz to (w roku 1868) została ogłoszona w piśmie „Otieczestwiennye Zapiski” komedia „Pamiętnik szubrawca, własną ręką napisany” (autor nadał jej tytuł „Koń ma cztery nogi i też się potknie”). A potem powstały jeszcze dalsze „Gorace serce” (1868), „Szalone pieniądze” (1870), „Las” (1870), „Nie zawsze świętego Jona” (1871), „Nie było ni grosza, aż tu nagle złoty” (1871), „Willi i owce” (1875), „Ostatnia ofiara” (1877), „Panna bez posagu” (1878), „Talenty i wielbiciele” (1881), „Grzesznicy bez winy” (1883).... Był to najbardziej pracowity i dojrzały okres twórczości Ostrowskiego.

Aleksander Ostrowski nie tylko pisał własne oryginalne sztuki teatralne, ale także uprawiał działal-

ność przekładową; tłumaczył m.i. Szekspira, Cervañtesa, Goldoniego, Gozziego. Pisarz prowadził życie bardzo aktywne, dostarczając niemal rok w rok nową sztukę, czym przyczynił się do odnowienia teatru rosyjskiego i zasłużył sobie na miano „Kolumba (albo Szekspira) kupiectwa”. Umarł 2 (14) czerwca 1886 r. w Szczelykowie w guberni kostromskiej.

2.

Ostrowski, uznany za „Szekspira kupiectwa”, nie ograniczał się jednak w swej twórczości teatralnej do problemów tego jednego środowiska. Czerpał bowiem wątki tematyczne z otaczającej go rzeczywistości, nie rezygnując przytem także z tematów historycznych. Z poszczególnych drobnych rysów psychologii i obyczajów tworzył realistyczne obrazy życia swoich współczesnych. Anegdota obyczajowa zyskiwała zwykle u Ostrowskiego siłę i rozmach uogólnienia, traktował on przytem temat z pozycji moralisty — korektora obyczajów i postaw społecznych. Morał nie rzadko sygnalizował Ostrowski już w tytułach sztuk i w nazwiskach postaci. W dialogach osób duża rola przypadała więc z tej racji mowie potocznej, żywemu językowi...

Prezentowana właśnie Państwu komedia Aleksandra Ostrowskiego „Pamiętnik szubrawca, własną ręką napisany” nosi w oryginale tytuł „Koń ma cztery nogi i też się potknie”. Owym szubrawcem nie z tej ziemi, który dla osiągnięcia swoich celów uznaje wszystkie środki za właściwe, jest młody człowiek, nieodrodny synalek mieszczańskiej rodzinki, Jegor Dmitrycz Glumow. Rodzinka — a w szczególności on sam — cierpi na chroniczny brak gotówki. Jegor wysila więc całą pomysłowość, nie dbając ani przez chwilę o czystość metod, aby zdobyć pieniądze, znaczenie, wpływy... Każda droga prowadząca do tego celu jest dla niego dobrą. Podchodzi do tego z konsekwencją niemal naukową; prowadzi więc intymny dziennik w którym z całym ekshibicjonizmem i pedanterią notuje swoje „sukcesy” i straty. Zapiski te czyni wprawdzie bezinteresownie, ale nie wyklucza

uczynienia z nich użytku, „kiedy poczuje twardy grunt pod nogami”.

Ten sprytny wałkoń i cwaniak potrafi przybrać każdą maskę i odegrać każdą rolę, jeśli tylko zbliża go choćby o krok do celu. Potrafi więc udać głupka, ale udaje mu się to dlatego, że jego partnerzy nie należą bynajmniej do najmądrzejszych (choćby „wujaszek” Mamajew). Głumowowi sekunduje w koncepcjach jego Matka. Zaczęta przez Jegora Głumowa intryga rozwija się pomyślnie, zatacza coraz szersze kręgi, wytrawna obluda i pochlebstwa z łatwością przełamują barierę przebiegłości największych dusi-groszów i pedantów... Ani się spostrzegli, jak w następstwie swoich protekcyjek i poleceń, dali się Głumowowi owinać wokół palca i stali się współuczestnikami jego gry. Sypią się więc na niego wyrazy uznania, zlecenia, propozycje cieplej posadki, wreszcie zapowiedź ożenku z posażną (dwieście tysięcy rubli! bagatela) i piękną panną... Ale że igał przesadnie, sprawa zaczyna się w pewnej chwili niebezpiecznie komplikować. Ten i ów z partnerów intrygi Głumowa poczyną się domyślać prawdy, a do tego zanoszą się na skandal.

Na domiar wszystkiego ów intymny dziennik szubrawca wpada przypadkowo w ręce zazdrosnej „wujenki” Mamajewej, którą nasz „bohater” czarował słodkimi słówkami... A w takiej sytuacji „nie ma nic gorszego niż światie niż kobieta, której miłość własna została zdrażniona”. Toteż w tym momencie nie pozostaje Głumowowi już nic innego, jak brnąć dalej w namotaną przez siebie intrygę, aby tylko ów cały misternie ułożony domek z kart się nie rozsypał u samych bram raj. Toteż Głumow zapewnia podstarzałą zazdrośnicę Mamajewą, że „żonie daje nazwisko i pozycję w świecie, kieszeń przeznacza na pieniądze, a serce rezerwuje dla niej”, Mamajewej. Wszystko się jednak w końcu wydaje, a współpartnerzy gry Głumowa dowiadują się przy okazji (jak w „Rewizorze” Gogola) co nieco prawdy o sobie. W tej krytycznej dla siebie chwili nie traci głowy jeden Głumow, stawiając wszystko na jedną kartę. I, o dziwo, ta karta wygrywa! Partnerzy Głumowa poczułi się współnikami tego cynicznego szubrawca,

przed którym się obnażyli i dali mu do rąk atuty, które mogą ich skompromitować, a tego wolą uniknąć.

Nie trzeba dodawać, iż tak ostra kompromitacja wysoko postawionych w hierarchii carskiego państwa postaci niezbyt mogła się podobać ówczesnym władzom. Pisarz musiał więc walczyć z cenzurą, wrogą wobec każdej niemal jego sztuki. Uparte boje towarzyszyły też wystawieniu dramatów Ostrowskiego. Kontakty zaś z rewolucyjnymi demokratami — Czernyszewskim, Dobrolubowem, Sałtykowem — narażały pisarza stale na „opiekę” carskiej policji. Nie mówiąc już o tym, że komedie Aleksandra Ostrowskiego wywoływały ogromne wzburzenie i protesty u władz carskich ze strony bogatego, wpływowego kupiectwa moskiewskiego. Nic dziwnego! Ostrowski często czynił właśnie bohaterem swoich komedio-dramatów zeuropeizowanego, drapieżnego „bourgeois”, wierzącego we wszechwładzę pieniądza.

Dziś, po stu latach, patrzymy na te postacie jak na nierealne panopticum. Jednakowoż groźną dawniej jak i obecnie pozostała jedynie metoda dochodzenia do celu przez takich szubrawców, jak Jegor Dmitrycz Głumow, czynienie frazesem wszelkich zasad etycznych i ów niemal wzorcowy mechanizm nabijania w butelkę naiwnych, który pod piórem Aleksandra Ostrowskiego inauguruje już jakby bliską naszym czasom satyryczną groteskę sceniczną.

FELIKS FORNALCZYK

Literatura

- „Antologia Dramatu Rosyjskiego”. Czytelnik 1952;
- „Mały słownik pisarzy narodów europejskich ZSRR” Wiedza Powszechna 1966;
- „Iskier przewodnik teatralny”. Iskry 1964.

ALEKSANDER OSTROWSKI

PAMIĘTNIK SZUBRAWCA, WŁASNĄ RĘKĄ NAPISANY

Przekład Jerzy Jędrzejewicz

Komedia w trzech aktach (sześciu obrazach)

JEGOR DIMITRYCZ
GLUMOW, młody człowiek — Tadeusz Pokrzywko

GŁAFIRA KLIMOWNA
GLUMOWA, jego matka — Helena Drzewiecka

NIEŁ FIEDOSIEICZ MA-
MAJEW, bogaty jego-
mość, daleki krewny
Glumowa — Edmund Derengowski

KLEOPATRA LWOWNA
MAMAJEWA, jego żona — Irena Łęka

KRUTUCKIJ, starszy i na-
der wyniosły pan — Zbigniew Graczyk

IWAN IWANYCZ GORO-
DULIN, młody, ale po-
ważny człowiek — Bolesław Werowski

SOFIA IGNATIEWNA
TURUSINA, bagata
wdowa, wielka dama po-
chodząca ze sfery ku-
pieckiej — Izabella Niewiarowska

MASZEŃKA, jej siostrze-
nica — Anna Ramza

JEGOR WASYLICZ KUR-
CZAJEW, huzar — Wiesław Wołoszyński

GOLUTWIN, człowiek bez
zajęcia — Stanisław Poks

MANIEFA, kobieta utrzy-
mująca się z wróżb i
przepowiedni — Maria Kochańska

PIERWSZA REZY-
DENTKA — Pola Szmarówna

DRUGA REZYDENTKA — Leokadia Szajda

SŁUŻĄCY MAMAJEWA — Andrzej Słupecki

SŁUŻĄCY KRUTUC-
KIEGO ~~GARALD KLEMENZ~~ — Wiesław Kuraś

GRYGOR, służący Turu-
siny — Władysław Blichewicz

Przerwy po I i II akcie

Przerwa po III obrazie

Scenografia JERZY FELDMAN

Reżyseria STEFANIA DOMAŃSKA

Asystent reżysera EDMUND DERENGOWSKI

KRONIKA

26 lutego — premiera prasowa sztuki Aleksego Arbuzowa „Mój biedny Marat”.

1 marca — przedstawienie „Mojego biednego Marata” dla pracowników PGR w Ptaszkowie, powiat Nowy Tomysł.

4 marca — dwa przedstawienia „Pana Geldhaba” w Pyzdrach, pow. Września, jako część artystyczna akademii z okazji Międzynarodowego Dnia Kobiet.

5 marca — spektakl „Pana Geldhaba” w Witkowie, pow. Gnieźno, jako część artystyczna akademii z okazji Międzynarodowego Dnia Kobiet.

11 marca — premiera sztuki Bertolta Brechta „Matka Courage”. Po spektaklu Zespół otrzymał gratulacje i kwiaty od władz miejskich i powiatowych oraz dyrekcji Teatru Ziemi Pomorskiej w Grudziądzu.

12 i 13 marca — przedstawienie „Matki Courage” jako część artystyczna akademii zorganizowanej przez PSS z okazji Międzynarodowego Dnia Kobiet. Po spektaklu w dniu 13 marca delegacja złożyła Zespołowi gratulacje i kwiaty od Rady Nadzorczej PSS.

14 marca — spektakl „Matki Courage” we Włocławku, woj. bydgoskie.

15 marca — przedstawienie sztuki Brechta w Inowrocławiu, woj. bydgoskie.

16 marca — w programie kulturalnym Telewizji Poznańskiej przeprowadzono wywiad z Janem Perzem, reżyserem sztuki „Matka Courage” B. Brechta. Na filmie pokazano aktorów w garderobach przygotowujących się do występu oraz fragmenty sztuki.

1 kwietnia — Teatr im. Al. Fredry w Gnieźnie obchodził uroczystie Międzynarodowy Dzień Teatru.

Przed spektaklem „Matki Courage” Brechta wygłosił okolicznościowe przemówienie dyrektor i kierownik artystyczny teatru Przemysław Zieliński. Następnie odczytano telegramy, otrzymane od władz partyjnych i państwowych. Po przedstawieniu wniesiono kosze i wiązanki kwiatów. Dyrektor Zieliński podziękował społeczeństwu za opiekę nad teatrem i odczytano dalsze życzenia i telegramy. Na przedstawieniu obecni byli przedstawiciele władz, organizacji, prasy oraz zakładów pracy i instytucji.

2, 3 i 5 kwietnia — przedstawienie „Matki Courage” w Teatrze Polskim w Poznaniu — w ramach wymiany międzyteatralnej.

5 kwietnia — wystawiono sztukę Brechta „Matka Courage” w Inowrocławiu.

7 kwietnia — w części artystycznej akademii, zorganizowanej z okazji Dnia Pracownika Służby Zdrowia, wystawiono w Śremie komedię A. Arbuzowa „Mój biedny Marat”. Po spektaklu zespół otrzymał od pracowników służby zdrowia wiązanek kwiatów.

9 kwietnia — po przedstawieniu sztuki Arbuzowa we Wroniawach przedstawiciele organizacji społeczno-politycznych wręczyli członkom zespołu artystycznego upominki książkowe.

od 11 do 18 kwietnia — w ramach wymiany międzyteatralnej Teatr gnieźnieński prezentował komedię Al. Fredry „Pan Geldhab” na terenie województwa koszalińskiego w miejscowościach: Debrzno, Złocieniec, Bytów (2 dni), Białogard (2 dni), Zegrze, Połczyn Zdrój i Złotów.

22 i 23 kwietnia — w ramach wymiany międzyteatralnej wystawiono „Matkę Courage” w Teatrze Ziemi Pomorskiej w Grudziądzu, a 24 kwietnia w Teatrze im. W. Horzycy w Toruniu.

4 maja — przedstawienie „Pana Geldhaba” w Jarocinie dla młodzieży szkolnej. Na prośbę kierowników szkół aktor E. Derengowski wygłosił przed spektaklem krótką prelekcję na temat twórczości Al. Fredry i przedstawionej sztuki.

6 maja — przed spektaklem „Mój biedny Marat” z okazji Dnia Zwycięstwa odbyło się spotkanie ze społeczeństwem miasta Zagórowa.

8 maja — na VII Kaliskich Spotkaniach Teatralnych Teatr im. Al. Fredry w Gnieźnie wystawił o godzinie 16 „Mojego biednego Marata” zaś o godzinie 20 „Matkę Courage”. Jury VII Kaliskich Spotkań Teatralnych przyznało aktorce Jadwidze Hodorskiej nagrodę Wojewódzkiej Komisji Związków Zawodowych za rolę Matki Courage w sztuce B. Brechta.

13 maja — aktorzy Anna Ramza, Władysław Blichewicz i Józef Chrobak wzięli udział w części artystycznej akademii zorganizowanej przez Przedsiębiorstwo Budownictwa Rolniczego w Gnieźnie z okazji Dnia Budowlanych.

20 maja — aktor Edmund Derengowski — na zaproszenie kierownictwa Szkoły Podstawowej nr 9 im. Mieszka I w Gnieźnie wziął udział w spotkaniu z młodzieżą, zorganizowanym z okazji Dni Oświaty, Książki i Prasy. W wystąpieniu poruszał sprawy teatru współczesnego, historii teatru w ogóle, pracy teatru i naszego repertuaru oraz ogólne zagadnienia kultury.

KONKURS „Wieś bliżej teatru”

Teatr im. Al. Fredry w Gnieźnie, realizując podjęte zobowiązania, zorganizował przy współpracy Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Gnieźnie, Mogilnie, Słupcy i Wągrowcu szereg spotkań z ludnością wiejską, a mianowicie:

8 kwietnia 1967 — spotkanie aktorów Marii Deskur i Ireny Łęckiej w Klubie Rolnika z ludnością Czeszewa, pow. wągrowiecki,

11 kwietnia 1967 — spotkanie aktorów Marii Deskur i Józefa Chrobaka z ludnością Skoków i Lechlina, pow. wągrowiecki,

12 kwietnia 1967 — spotkanie aktorów Marii Deskur i Józefa Chrobaka z ludnością Mieściska i Gołaszewa, pow. wągrowiecki,

13 kwietnia 1967 — spotkanie aktorów Izabelli Niewiarowskiej i Wiesława Wołoszyńskiego z mieszkańcami Popowa i Rejowca, pow. wągrowiecki,

14 kwietnia 1967 — spotkanie aktorów Anny Ramzy i Bolesława Werowskiego z ludnością Rgielska i Damasławka, pow. wągrowiecki, spotkania poprzedzone zostały wyświetleniem krótkometrażowych filmów o teatrze.

20 kwietnia — spotkania aktorów Ireny Łęckiej i Izabelli Niewiarowskiej z mieszkańcami Turostowa i Kiskowa, pow. gnieźnieński,

21 kwietnia — spotkanie aktorów Ireny Łęckiej i Izabelli Niewiarowskiej z ludnością Karniszewa i Zdziechowy, pow. gnieźnieński,

25 kwietnia 1967 — spotkanie aktorów Wiesława Wołoszyńskiego i Izabelli Niewiarowskiej z mieszkańcami Żydowa i Jarząbkowa, pow. gnieźnieński,

26 kwietnia 1967 — spotkanie aktorów Ireny Łęckiej i Izabelli Niewiarowskiej z ludnością Klecka i Charbowa, pow. gnieźnieński,

28 kwietnia 1967 — spotkanie aktorów Marii Deskur i Józefa Chrobaka z mieszkańcami Ujazdu i Myszek, pow. gnieźnieński,

3 maja 1967 — spotkanie aktorów Marii Deskur i Józefa Chrobaka z ludnością Łubowa i Lednogóry, pow. gnieźnieński,

5 maja 1967 — spotkanie aktora Edmunda Derenowskiego z mieszkańcami Mogilna i Gaju, pow. mogileński,

10 maja 1967 — spotkanie aktorki Marii Deskur z pracownikami Spółdzielni Produkcyjnej w Głogówcu oraz mieszkańcami Strzelec, pow. mogileński,

10 maja 1967 — spotkanie aktorów Izabelli Niewiarowskiej, Bolesława Werowskiego i Wiesława Wołoszyńskiego w Rgielsku i Pruścach, pow. wągrowieckiego,

11 maja 1967 — spotkanie aktorów Izabelli Niewiarowskiej, Bolesława Werowskiego i Wiesława Wołoszyńskiego w Działyniu, pow. gnieźnieńskiego,

12 maja 1967 — spotkanie aktorki Anny Ramzy z ludnością Strzelna i Młynca, pow. mogileński.

W powiecie słupckim odbyły się następujące spotkania:

10 maja 1967 — w Strzałkowie z udziałem Ireny Łęckiej i w Łądzie z udziałem aktorki Anny Ramzy; spotkania te odbyły się w Świetlicy Gromadzkiej,

11 maja 1967 — spotkanie w Klubokawiarni „GS” w Samarzewie z udziałem aktorki Ireny Łęckiej,

12 maja 1967 — spotkanie w Świetlicy Gromadzkiej w Kętach z udziałem aktorów Izabelli Niewiarowskiej i Wiesława Wołoszyńskiego,

13 maja 1967 — spotkanie w Klubokawiarni „Ruch” w miejscowości Pokoje z udziałem aktorów Izabelli Niewiarowskiej i Wiesława Wołoszyńskiego.

Z działalności Towarzystwa Miłośników Teatru

31 marca odbyło się w sali BHP w Cukrowni Gnieźno środowiskowe spotkanie z widzami, pracownikami Cukrowni. W spotkaniu tym wzięli udział aktorki i aktorzy Teatru im. Al. Fredry: Irena Angerman, Jadwiga Hodorska, Anna Ramza i Bolesław Werowski.

8 kwietnia odbył się w sali Państwowego Teatru w Gnieźnie III Zwyczajny Walny Zjazd Delegatów Towarzystwa Miłośników Teatru. W Zjeździe uczestniczyli delegaci i przedstawiciele z Gniezna, Wrześni, Koła i Środy. Na Zjeździe pożegnano wieloletniego prezesa TMT, dyrektora dra Bronisława Jasińskiego, który przeniesiony został służbowo do Opola.

Prezydium Zarządu stanowią:

dyr. mgr Marian Rafiński — prezes

dyr. dr Marian Jaska — wiceprezes

dyr. mgr Bolesława Maciejewska — wiceprezes

Bolesław Gałązka — skarbnik

dyr. Jan Różewicz — sekretarz

Obradami kierował sprawnie znany działacz społeczny Józef Stręk.

Po części oficjalnej Zespół Teatru im. Al. Fredry w Gnieźnie wystawił sztukę Bertolta Brechta „Matka Courage”.

28 kwietnia w Klubie Międzynarodowej Prasy i Książki Teatr Propozycji wystąpił z premierą sztuki W. Gibsona „Dwoje na huśtawce”. Udział wzięli: Izabella Niewiarowska, Bolesław Werowski i Wiesław Wołoszyński.

7 maja — z okazji 100 rocznicy urodzin Władysława Reymonta — odbyła się we Wrześni sesja naukowa. W czasie przerwy między referatami aktorka Irena Łęcka recytowała fragmenty z „Chłopów” Reymonta: wesele Boryny, opis wiosny i śmierć Kuby,

Kierownicy zespołów amatorskich, organizacji społecznych i stowarzy- szeń kulturalnych!

W związku z ogłoszonym przez Ministerstwo Kul-
tury i Sztuki, Związek Teatrów Amatorskich, Zwią-
zek Młodzieży Wiejskiej, Tygodnik Kulturalny i ty-
gonik „Zarzewie”

**III etapem konkursu „Wiś bliżej teatru” — trwa-
jącym od 1 listopada 1966 r. do 31 sierpnia 1967 r.**

Państwowy Teatr im. A. Fredry w Gnieźnie udziela
porad repertuarowych i reżyserskich i uczestniczy
w spotkaniach oraz wypożycza kostiumy, dekoracje,
rekwizyty i sztuki teatralne.

Zwracajcie się do nas; nasz adres:

Państwowy Teatr im. A. Fredry
w Gnieźnie
ul. Chrobrego nr 32

Pomocą i radą służą również nasze zespoły, gra-
jące w terenie.

Przez udział w konkursie przyczyniamy się do roz-
kwitu kultury i sztuki w Polsce Ludowej.

Kierownik Muzyczny

RYSZARD GARDÓ

Przedstawienie prowadzi

Harald Klemen z

Kontrola tekstu

Leokadia Szajda

Kierownik Techniczny

JÓZEF POLEROWICZ

Pracownia krawiecka męska

Stanisław Parulski

Pracownia krawiecka damska

Melania Plucińska

Pracownia stolarska

Witalis Strzelecki

Pracownia fryzj.-perukarska

Alfred Szablewicz

Pracownia malarska

Tadeusz Białkiewicz

Pracownia elektryczna

Edward Zalewski

Światło i akustyka

Stanisław Budzyński

Pracownia tapicerska

Józef Białczyk

Pracownia ślusarska

Franciszek Osieński

Rekwizytor

Leon Wolny

Brygadierzy sceny

Stefan Wichniewicz

Feliks Nawrocki

Kierownik Działu Organizacji

MARIA CHMURZANKA

Cena zł 3,—

Dział Organizacji
przyjmuje zamówienia zbiorowe na bilety wstępu
w godzinach od 8 do 14.

Kasa Teatru czynna
w czwartki, piątki, soboty i niedziele
od 10 do 13 i od 16 do 19

Odbiór biletów abonamentowych
od poniedziałku do środy.

Informacje telef. 22-91 i 22-92.

Członkowie Towarzystwa Miłośników Teatru
korzystają ze zniżki indywidualnej.

Państwowy Teatr im. Aleksandra Fredry w Gnieźnie
prowadzi
wypożyczalnię i sprzedaż
tekstów scenicznych oraz kostiumów
dla amatorskich zespołów teatralnych

Projekt okładki
EDWARD GROCHULSKI

Projekt afisza
Janina Zielińska

Zdjęcia do sztuki
ANTONI JEŚMONTOWICZ

ZE ZBIORÓW
Działu Dokumentacji ZG ZASP

BEZPŁATNY

ELO

8458a